

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2811/2024
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Бојан Вукотић, адвокат из ..., против туженог „Техноопрема“ д.о.о. Ушће, чији је пуномоћник Снежана Драгићевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2681/23 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2681/23 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 428/2022 од 04.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи решење туженог (без броја: може се узети за уговор о раду .../....) од 28.02.2022. године, којим је тужиљи престао радни однос код туженог као послодавца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је преображајем радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време тужиља засновала радни однос на неодређено време код туженог од 04.11.2019. године на радном месту ... на преради дрвета. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да тужени врати тужиљу на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, способностима и искуству. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженом надокнади трошкове парничног поступка од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2681/23 од 06.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. ЗПП, па је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била ангажована код туженог од 04.11.2019. године на пословима ... и ..., по основу Уговора о обављању привремених и повремених послова који је закључила са Trenkwalder кадровске услуге д.о.о. Решењем о отказу уговора о раду број ...-.../... од 27.04.2020. године, донетом од стране Trenkwalder кадровске услуге - Агенција за привремено запошљавање д.о.о. Београд, тужили је отказан уговор о раду број ...-.../... од 01.03.2020. године са припадајућим анексима, на пословима ... у преради дрвета, због престанка привремено повећаног обима посла као разлога за заснивање радног односа на одређено време са агенцијом као послодавцем. Тужила је са туженим, као послодавцем закључила уговор о раду на одређено време број .../... од 27.04.2020. године за обављање послова ... на ..., ... и ..., према којем је ступила на рад 28.04.2020. године, као и осам сукцесивно припадајућих Анекса Уговора о раду. Истеком Анекса Уговора о раду бр. ... од 27.01.2022. године, тужили је решењем туженог од 28.02.2022. године престао радни однос на одређено време на пословима помоћног радника на машинама за обраду и прераду дрвета, услед протекла рока на који је тужила засновала радни однос.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за утврђење преображаја радног односа тужиле на одређено време у радни однос на неодређено време, за поништај решења којим је тужили престао радни однос и за враћање на рад.

Ревизијом се неосновано оспорава правилност примене материјалног права.

Закон о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005... 95/2018) чланом 37. прописује да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.). Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.). Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 5.); чланом 175. став 1. тачка 1. да радни однос престаје истеком рока на који је заснован; док чланом 197. да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају

дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са: 1) незапосленим лицем; 2) запосленим који ради непуно радно време – до пуног радног времена; 3) корисником старосне пензије (став 1.). Уговор из става 1. овог члана закључује се у писаном облику (став 2.).

У конкретном случају, и по оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време применом члана 37. Закона о раду, јер је тужила по основу закљученог уговора о раду и закључених анекса уговора о раду са туженим као послодавцем, имала статус запосленог лица на одређено време за период краћи од 24. месеца (од 28.04.2020. године до 28.02.2022. године).

Супротно наводима ревизије, околност да је тужила код туженог била радно анагажована у периоду од 04.11.2019. године до дана престанка радног односа 28.02.2022. године, је без утицаја. Тужила је била радно ангажована код туженог по различитим основима, а у периоду од 04.11.2019. године до 27.04.2020. године радно ангажовање тужила је обављала на основу уговора о привременим и повременим пословима и уговора о раду на одређено време закљученим са агенцијом, а не са туженим. Период радног ангаживања тужиле по основу уговора о привременим и повременим пословима закљученим са агенцијом, не може се урачунати у рок из члана 37. Закона о раду, јер је реч о раду ван радног односа у смислу члана 197. истог Закона који је тужена обављала за туженог као корисника услуга агенције. Даљи период радног ангажовања тужиле код туженог по основу закљученог уговора о раду на одређено време са агенцијом не може се урачунати у рок из члана 37. Закона о раду, јер је у том периоду послодавац тужиле била агенација а не тужени у смислу члана 2 Закона о агенцијском запошљавању. Осим тога послови које је тужила обављала у статусу запосленог на одређено време код агенције нису били истоврсни са пословима које је у истом статусу обављала по основу закљученог уговора о раду са туженим. У смислу изнетог, радно ангажовање тужиле код туженог по наведеним основима, за период до закључења уговора о раду на одређено време са туженим, не може бити урачунато у рок и довести до преображаја у радни однос на неодређено време.

С тим у вези, побијано решење туженог је законито, јер је радни однос тужиле престао истеком временског периода на који је заснован Анексом уговором о раду број 8., дана 28.02.2022. године, сагласно члану 175. став 1. тачка 1. Закона о раду, па супротно наводима ревизије нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду за враћање тужиле на рад.

Како се осталим наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити и понављају наводи жалбе, истичани и у току поступка пред првостепеним судом, у погледу привидности уговора о привременим и повременим пословима, који су предмет правилне оцене нижестепених судова, исти су оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ставри.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**